Snad každý obyvatel naší republiky umí psát a číst. Starý tramp Joe Frydrych neumí. Pochází z minulého století, proslulého svými spisovateli a neagra-negramotností. Joe Frydrych se v tom století naučil šíst a psát. Bohužel německy, neboť v jejich árijském rodu se nevyskytovaly prvky jasnovidectví. Dnes už je jedno, ve kterém jazyce nyní neumí číst a psát, protože co taky můžete od starýho, poloslepýho, na pravou ruku ochrnutýho člověka chtít. Každej je rád, že se s ním aspoň jakž - takž domluví. Jednou se s ním domluvil i mladý tramp George, pro kterého starý tramp Joe představoval idol trampství.
- Starý byl proto, že mladý tramp George si to přál, a opětovně tak pana Frydrycha nazýval.
- Tramp proto, že si to přála celá plejáda mladých trampů, které George do jeho chátrajícího srubu na zimu nasadil. (Že tramp nikdy nebyl by jim řekla každá babka v okolí, jenže jak známo, trampy padourský řeči nezajímaj).
Nežil si špatně. Měl vlčáckou fenku Astu a neustále se zvětšující důchod - čímž vlastnil víc, než kdokoli z nás.Nyní býval obklopen spoustou holobrádků a odvážných mladých děvčat, která mu důvěrně tykala úplně zadarmo. Jeho líčení trampských začátků bývala velmi barvitá. Měl výhodu, že nikdo z těch nábožně poslouchajících mladých trampů nemohl pamatovat, jak to tenkrát opravdu bylo.
Jak to tenkrát opravdu bylo se Joe dověděl z vyprávění mladých trampů. Nevýhodou byla přílišná informovanost a duplicita. Jeden týden zaznamenal: Wabi Ryvola = trampský písničkář. Druhý týden se poučil, že Ryvolové jsou valstně dva. Třetí týden to vypadlao, že Ryvola je přece jen jeden, ale naopak pod pojmem Wabi je nutno si představitdvě různé persony. Nebo např. vyrozuměl, že trampové mají hymnu, kterousložil dnes již bohužel zesnulý Jan Korda. Za chvilku všichni vstávali při Rose na kolejích. Když Joe připojil snaživou poznámku o společných vandrech s jejím - dnes již zesnulým - autorem, vypadal opět jako pablb. O jeho trampství nikdo i nadále nepochyboval. Jen jim docházelo, že chudák Joe to už nemá v hlavě tak docela v pořádku. Nebylo jeho vinou, že jejich otázky přicházely z jiného světa a svou naivní záludností se blížily oné klasické dětské: "Tatínku, kdo je hodnější? Mikuláš nebo Lenin?"
A bylo jaro. Po trampech ani památky a Asta od rána taky nikde. "V lomu zas ňáký chuligáni pálej oheň. To už ji neuvidíte!" litovala ho sousedka. Popadl vaťák, hůl a hnal se k lesu. "Hnáty jim zpřerážím!" K lomu se dobelhal až za tmy. První ho vítala Asta, pak všichni ostatní. "Ahoj Joe! Zase sis vyrazil? Posaď se k nám!" Jemu na počest se nesly lomem jen staré trampské písně a Joe opravdu jakoby omládl. Nakonec mu i spacák vnutili, zahanbeni lekcí, jakou jim udělil. Oni rozmazlenci bez slpacáku ani ránu a Joe dodneška vyjede pod širák jen tak bez ničeho. Pravý tramp!
"MŮJ PRVNÍ VANDR!" jásal Joe ve spacáku. Ten pocit volnosti, kamarádství. "Nádhera, schön. Herlich, wunderbar. Něco tak fantastickýho jsem v životě nezažil. Příště pojedu zas!"
V tom mu to došlo. Nemůže popadnout tužku a hodit svý nadšení na papír. Neumí psát! Jako tramp je úplně nemožnej! Život pro něho ztratil cenu.

Vlasta Štefanová - Briggi
1. místo povídky začátečníků
Trapsavec 1986